

eglutė

1970
birželis

1970 BIRŽELIS

TURINYS

MAŽI KARALIAI	3	S. Džiugas
TULIUKAS	4	R. Jotvingytė
LOPŠINĖ	10	D. Staniškienė
PABANDYK!	11	
DOVANA	12	M. Kvietytė
LIETUVOS PINIGAI	16	
NAKTIS TAIGOJE	18	L. Stačiokaitė
KA MES GALIM	21	
ŽVIRBLIAI	22	O. S.
NARVYDO KELIONĖS	24	J. Šulcas
PAKRAPŠTYK PAKAUŠI	29	J. Joga
PAVEIKSLŲ PARODA	30	
STOVYKLOS	32	

eglutė

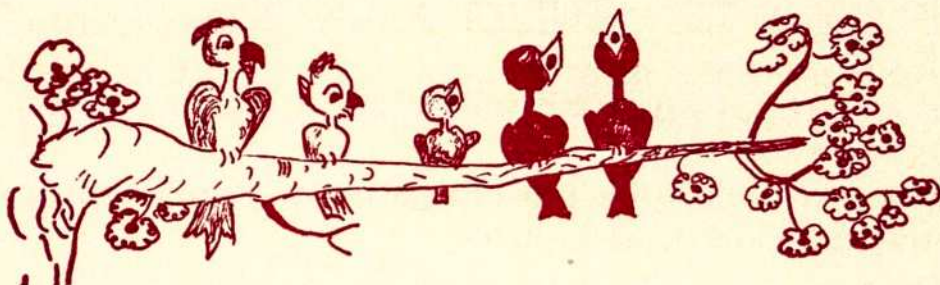
PIEŠINIAI

A. Sruoginienė — viršelis
A. Čeponytė — 3
A. Trinkūnas — 4, 5, 6, 7, 8, 9
J. Paukštienė — 10
J. Kiburas — 12, 13, 15
N. Palubinskienė — 18, 20
A. Balukas — 19
S. O. M. — 24, 25
L. Lipčius — 27, 28

"Eglutė": laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuvė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

"Eglutė" — "The Little Fir". Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription - \$5.00 yearly, single copy - .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

MAŽI KARALIAI

Stasys Džiugas

Sužaliavo pievos,
Sužaliuos miškėliai,
Supsis jovarėliai,
Suks lizdus paukšteliai.

Juoksis pražydėjęs
Baltas dobiliukas.
Šoks linksmai Petrelis,
Šoks ir Mykoliukas.

O tai bus malonu,
Džiaugsmo iki valiai:
Trauksim sutartinę —
Mes maži karaliai.

TULIUKAS

Ritonė Jotvingytė

Vieną pavasarį antis padėjo aštuonis kiaušinius. Septyni buvo žali, o vienas baltas.

Kai balto kiaušinio lukštas skilo pusiau, iš jo išlipo Tuliukas.

Tuliuką, jo brolių ir seseris išperėjo antis — jų mama.

Visi jie buvo gražūs, bet Tuliukas gražiausias. Visi greiti, bet Tuliukas greičiausias. Jo ir pūkai buvo šviesesni nei kitų.

— Mamyte, žiūrėk, Tuliukas nenori miego, — sakė vaikai.

Ir tikrai. Pavalgęs Tuliukas nelindo po sparnu. Jis slampinėjo ir, kakliuką ištiesęs, dairėsi.

— Mamyte, Tuliukas labai guvus. Ar ne? — gyrė ančiuką vaikai.

Tuliuką mylėjo visi. Ir Tuliukas visus mylėjo. Bet labiausiai vaikus. Jis jų visai nebijojo. Jis netgi nesivaržė purvinom kojom lipti ant Sadutės baltų batukų!

— Kas jie, tie vaikai? Kodėl tu paskui juos ir paskui juos? — klausė viena Tuliuko sesuo.

— Jie yra mano draugai, — aiškino Tuliukas.

— O aš manau, kad tu apsirinki. Aš manau, kad jie yra milžinai, — pasakė ji ir palindo po mamos sparnu.

— O aš manau, kad tu nieko neišmanai! — supyko Tuliukas.

Jis nubėgo prie paukštyno durų. Ten, pro plyšį jis matė, kas darosi kieme. Tuliukui buvo viskas įdomu. Viskas svarbu.

— Jis smalsus ir drąsus, — galvojo antis, jo mama.

Bet vieną dieną, kai ji su visais ančiukais atėjo prie kūdros, Tuliukas pasakė:

— Bijau!

— O ko-ko? — nustebo gaidys, kuris, užrietęs galvą, skalavo gerklę.

— Jūros! Štai, ko-ko!

Prie kūdros krašto priplaukė žąsiukas. Jis pamojo Tuliukui sparneliu ir prašneko žasų kalba:

— Labas, gu-gu-gu! Mano vardas Žąsytis, gu-gu-gu! Eikš, nebijok! Vandeny smagu, gu-gu-gu!

— Ar gugu, ar smagu, man vistiek. Aš šitos jūros bijau ir baigta! Ir baigta! Ir baigta!

Tuliukas leteno purvo klanelį ir nė iš vietos... Tada atplaukė Tuliuko mama.

— Tuliuk, nebūk kvailas! Eikš! Pamokysiu nardyti! Va, taip! — ir Tuliuko mama parodė kaip.

Ančiukas išsigando. Jis manė, kad jo mama skęsta. Visas kitas baimės pamiršęs, Tuliukas šoko kūdron.

— Mamyte, neprigerk! Palauk, kol aš tave išgelbėsiu!

Tuliukas skubėjo. Jo kojytės judėjo labai greit, lyg žeme bėgtų. Bet kūdros vidury, kai dairėsi mamos, jis išgirdo:

— Tu plauki! Tu plauki! — Tuliukas pasižiūrėjo į vieną kraštą, paskui į kitą ir nustebo.

— Tikrai, aš plaukiu!

Bet džiaugtis nebuvo kada. Jis skubėjo ten, kur panėrė jo mama.

Tuliukas priartėjo. Bet anties gelbėti nereikėjo. Ji tik viens, du, trys ir išniro į vandens paviršių.

Išnirusi pasipurtė ir, pasitikus Tuliuką, linksmi šiušėjo:

— Matai, sakiau! Ar nesmagu?

Tuliukas nurimo, šalia mamos jam buvo linksmi ir smagu.

Iš kito kūdros krašto atplaukė Žąsytis.

— Tai ką? Kaip patinka? — klausė Tuliuko.

— Patinka! Kur nepatiks! Bet kodėl tu toks didelis?

— Didelis? Aš nedidelis! Tau tik taip atrodo. Aš gimiau tą pačią dieną kaip ir tu, Tuliuk. Tik, matai, aš esu žąsis, o tu antis.

— O kodėl aš antis?

— Dėl to, kad tu iš anties kiaušinio.

— Tai kas, tai kas! Aš, vistiek, noriu būti didelis. Toks, kaip tu!

— Nebūk toks užsispyręs! Antys visada mažesnės negu žąsys.

— O tu nebūk toks išdidus!

Tuliukas norėjo dar kažką sakyti, bet iš vandens į jį žiūrėjo dvi didelės išpūstos akys. Tuliukas krūptelėjo.

— Tai Puntė, — paaiškino Žąsytis.

— Ar ji pikta?

— Aš nežinau, ar ji pikta. Aš tik žinau, kad ji varlė.

Virš Puntės galvos sujudėjo vanduo. Žasyčiui pasirodė, kad varlės viena akis mirkčioja. Jam pasidarė baisu.

Žasytis pasuko į krantą, namų link. Tuliukas nuplaukė paskui.

Žasyčio ir Tuliuko vasara prabėgo greitai. Jie pasidarė draugais.

Atėjo ruduo. Pūkus, kuriais jie buvo apaugę, pridengė plunksnos. Žasytį visi ėmė vadinti žąsinu, o Tuliuką — antinu.

Tuliukui ir Žasyčiui buvo vistiek, kokiais vardais juos šaukia. Svarbiausia jiems buvo — likti draugais.

LOPŠINĖ

Dalia Staniškienė

Užmiki, mažyti, vai liū,
Apgaubs tuoj naktis sapneliu.
Užmiki, sūneli, vai liū...

Pareiki, mažyti, vai liū,
Sapne tėviškėlėn keliu,
Nuvest kur tavęs negaliu...

Pamilki tą žemę, vai liū,
Ir grįžt panorėk tuo keliu
Sapne tik regėtu, vai liū.
Vai čiū-čia-liūlia-liū...

PABANDYK!

Iš sumaišytų raidžių padaryk tikrus žodžius ir surašyk.

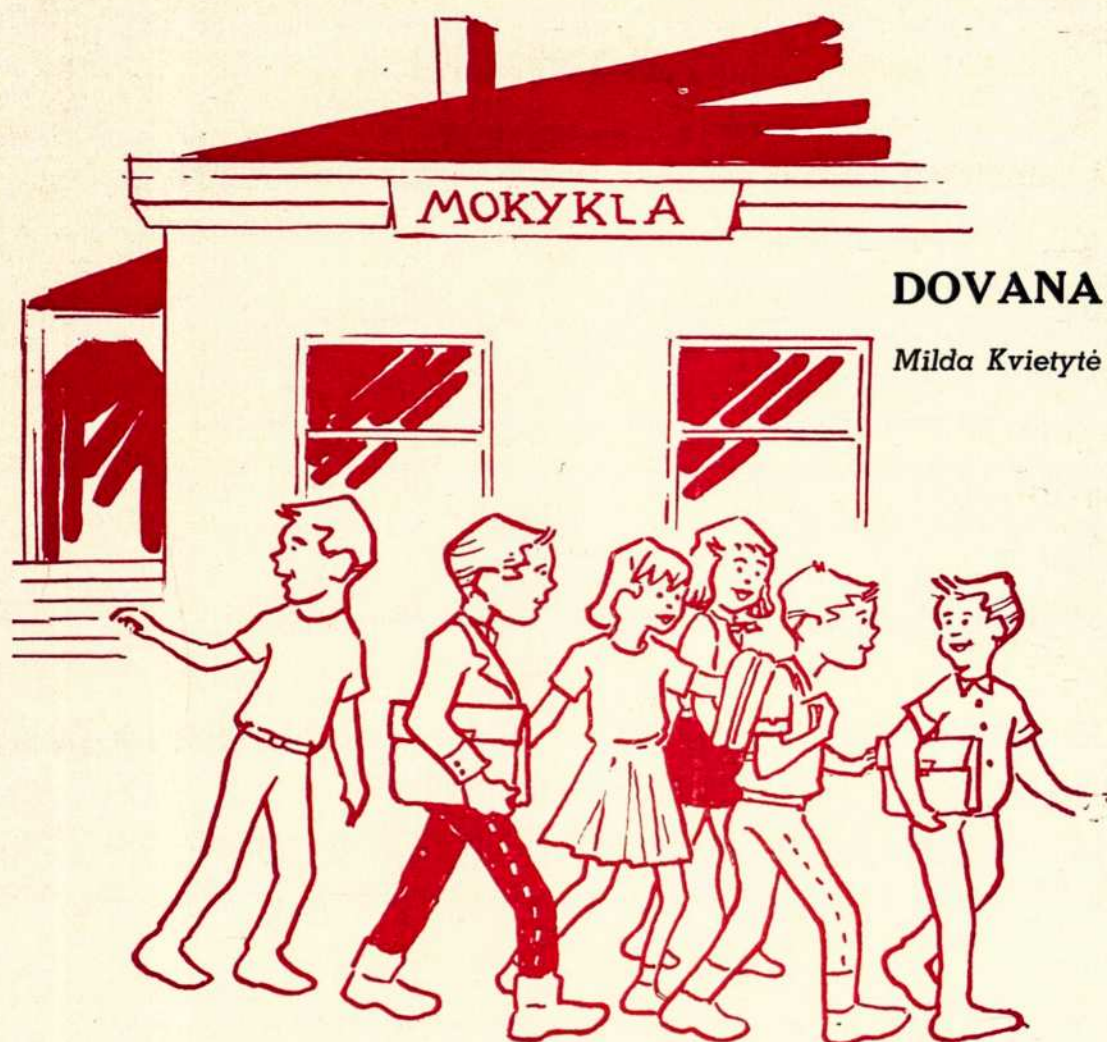
- ėlrav 1.....
ėlėl 2.....
aslats 3.....
ėtiargem 4.....
sakuirneb 5.
kdėė 6.....

(Ši galvosūkį sugalvojo Rasa Vilgalytė, 12 m., New York.)

Čia daug raidžių, bet kai kurios sudaro vardus. Surask juos.
Turi surasti 17 berniukų ir mergaičių vardų.

B H M O N I K A D B V
T D A N U T Ė K R C L
O V I K T U T Ė Ū A A
M S K L M A R Y T Ė R
A L G I S P P K A B V
S P G R K D A Ė C N I
S A N D R A U S E I D
Z U A A I I L T G D A
B R L L S V I U L A S
C A D I T A U T Ė D Ė
A K O A I O S I F G H
D L N P N I D S K J L
M F A R A S A O M N I

(Ši galvosūkį sugalvojo Kristina Jonynaitė, 12 m., New York.)

DOVANA

Milda Kvietytė

Penktadienio popietė. Linas su Viktoru išbėga iš mokyklos. Berniukai sparčiai žengia. Garsiai kalbasi. Priėję gatvę, sustoja.

— Lauksiu! Jei negalėsi ateiti, paskambink.

— Gerai, paskambinsiu.

Paėję galiuką, atsigrįžta ir moja vienas kitam. Linas skuba. Klevo viršūnėje švilpauja kardinolas. Šis paukštis Linui labai patinka. Berniukas sustoja, iškėlęs galvą, dairosi po medžių viršūnes. Kardinolo raudonos plunksnos aiškiai matomos pro lapus. Nuo beržo nušoka dvi voverės ir šuoliuoja šaligatviu. Linas šypsosi.

Kai Linas pasiekia namus, randa mamytę ir Vėjuką prie vartelių.

— Sveikas, Linuk! Kur užtrukai? Mes labai tavęs pasiilgome! — apkabina Liną mamytė. — Vėjukas labai tavęs laukia.

— Aš irgi jūsų pasiilgau. Mamyte, ar galėsiu eiti su Viktoru į krautuvę?

— Kodėl?

— Sekmadienį Tėvo diena. Noriu tėtukui nupirkti dovaną. Jis nuvežė mus į zoologijos sodą ir į muziejų.

— Gerai, Lineli, bet kaip su pinigais?

— Mano taupymo namelis jau pilnas.

— Ar susitarei su Viktoru, ką pirkait?

— Viktoras žada savo tėčiui pirkti rašiklį? Jei rasiu gražų, pirksiu ir aš.

— Linuk, aš eisiu su tavim! — pribėga prie broliuko Vėjukas.

— Tu dar mažas, Vėjuk. Kai būsi didelis, tada eisime.

— Aš nemažas! Aš trijų metų! — Vėjukas iškelia tris pirštus.

— Žinai ką, Vėjukai, mamytė bijos viena likti. Tau reikia ją saugoti.

— Gerai. Tegul Linas eis su Viktoru, o Vėjukas bus su manim. Aš labai bijočiau viena.

Pavalgęs Linas išėjo. Vėjukas padėjo mamai indus plauti, viską sutvarkyti. Juodu norėjo eiti į kiemą, bet suskambo telefonas. Mamytė pakalbėjo, padėjo ragelį.

— Kas čia? Ar tėtė?

— Skambino Viktoro mamytė. Jie norėjo Liną vežtis į senąjį miestą. Jie visi važiuos. Mudu eisime Linuko ieškoti. Jis laukia Viktoro prie parduotuvės.

— Vargšas Linas. Mes jam padėsime dovaną nupirkti, — Vėjukas linksmi čiauška, kol mamytė jį rengia.

Išėję į gatvę, jie pamatė Liną ateinantį. Vėjukas pasileido prie brolio šaukdamas:

— Linai, parodyk dovaną!

— Dovanos nenupirkau.

— Kodėl, ar pinigų neužteko? Ar dėl to, kad Viktoras neatvyko? — klausia mamytė.

— Pinigus atidaviau! — nuleidžia galvą Linas.

— Kam gi?

— Radau prie kepyklos verkiantį Jonuką...

— Ar tą, kurio tėtis neseniai žuvo automobilio nelaimėje?

— Taip, mamyte. Jonukasėjo pirkti duonos. Jo mamytė serga. Blogi vaikai atėmė iš jo pinigus. Jonukas buvo labai nelaimingas. Jis graudžiai verkė. Aš jį nuraminau. Nuėjome į kepyklą. Nupirkom duonos ir bulkučių ir pyrago. Paskui aš jam padėjau nunešti namo...

— Labai gerai padarei, sūneli! Tėtukas bus labai laimingas, kad padėjai nelaimingam berniukui.

— Mamyte, bet aš neturiu dovanos... Aš labai myliu tėtuką. Norėjau padovanoti ką nors Tėvo dienai...

— Linai, mano kiaulytė turi pinigų. Aš tau duosiu. Gerai? — Vėjukas glosto Lino ranką.

Linas pakelia galvą. Jis žiūri į broliuką. Jo akys sublizga.

— Ačiū, Vėjuk! Dovana bus mūsų abiejų. Ji pasakys tėtukui, kad mudu jį labai mylime.

— Labai gerai sugalvojote, vaikučiai! Nupirkite tėtukui knygą. Užrašysite, kad prisimintų Tėvo dieną. Abudu pasirašysite.

Vėjukas pradeda ploti rankomis. Linas rimtai sako:

— Mamyte, tu pasirašysi pirmoji. Mes visi mylime tėtuką. Dabar skubėkime į knygų parduotuvę.

LIETUVOS PINIGAI

Seniai, prieš šimtus metų, Lietuva buvo labai didelė valstybė ir turėjo savo pinigus. Tie pinigai, auksiniai ir sidabriniai, buvo kalami Lietuvos sostinėje Vilniuje. Pinigą, nukaltą iš aukso, sidabro ar kitokio metalo, vadiname **moneta**.

Naujoji Lietuva, mažesnė už senąją, atkurta 1918 m., vasario 16 d., išleido savo pinigus 1922 metais.

Lietuvos nepriklausomybės laikais, iki 1940 metų, Kaune (nes Vilnių buvo užėmę lenkai) buvo nukalta daug gražių sidabrinių ir bronzinių monetų.

Paveikslai iš Jono Kario naujausios knygos "Numizmatika".

Senosios Lietuvos auksinės monetos

Čia yra patys pirmieji nepriklausomos Lietuvos pinigai — popierinis ir sidabrinis litas. Vienas litas, kaip Amerikos doleris, turėjo šimtą centų. Popierinis pinigas vadinasi **b a n k n o t a s**.

Naujosios Lietuvos monetų pavyzdžiai: 1 ir 2 centai, 5 ir 10 litų.

NAKTIS TAIGOJE

Linda Stačiokaite

— Suverskim sniegą į didelę krūvą, sustabdys vėją. Tada išsikasim skylę ir įlįsim. Bus šilčiau. Jau beveik tamsu, niekas mūsų vis vien nematys, — pasiūlė Mikas.

Saulius nieko neatsakė, bet tuoj pradėjo stumti sniegą į krūvą. Berniukai dirbo tylėdami, nebuvo kas sakyti. Ir, be to, turėjo jėgas taupyti. Jie jau nuo ryto nevalgę.

Medžiotojų stovykloje vienas eskimas susisiekė su aerodromu, kuris buvo už 650 mylių. Jis papasakojo, kas atsitiko ir paprašė, kad atsiųstų lėktuvą išgelbėti vaikus.

Susijaudinęs, vyras prie radijo kontrolės bėgo pas direktorių.

— Prašo pagalbos! Du vaikai paklydo Šiaurės Kalny-
no Miške.

Staiga vienas žmogus, kuris sėdėjo prie staliuko ir gėrė
kavą, pašoko ir pribėgo prie radijo kontrolės.

— Ką? Kas atsitiko?

— Atsiprašau, čia ne Jūsų reikalas. Turiu pranešti di-
rektoriui.

— Kokie vaikai paklydo? Man labai svarbu sužinoti!

— Per radiją pranešė, kad vienas eskimukas, o antras
amerikietis.

— Nejaugi! Tai mano brolio sūnus! — sušuko žmogus.
Tai buvo Sauliaus Dėdė Petras, kuris, baigęs darbą ligo-
ninėje, ruošėsi grįžti į tolimą eskimų kaimelį šiaurėje.

Stovykloje visi klausėsi, ką praneš iš aerodromo.

— Tuoju atskrendame. Paimsime dekių ir maisto vai-
kams.

Eskimai atsiduso.

— Dabar turime laukti. Kad tik vaikai nenusigąstų ir
nepadarytų ko nors neprotingo, — tarė vienas medžioto-
jas.

— Mano sūnus žinos, ką daryti, — įsiterpė Miko mama. — Jis papratęs mažesniusius prižiūrėti. Bet Saulius nepažįsta šiaurės, jis vargšelis... — ir moteris pravirko.

— Nepraraskim vilties! Jie tik vieną dieną teisbuvo miške. Žmonės ilgiau klaidžiojo ir buvo surasti...

Ramindami vieni kitus, eskimai ruošėsi užsnūsti. Motinos meldėsi ir tyliai šluostė ašaras.

Lauke užė smarkus vėjas. Prisiglaudę vienas prie kito, berniukai gulėjo savo sniego name. Saulius lygiai kvėpavo — miegojo. Bet eskimukas Mikas negalėjo užmigti. Jis matė, kaip pradėjo snigti. Didelės snaigės krito ir krito.

Kas bus, jei juos užsnigs?... Kaip juos tada suras?

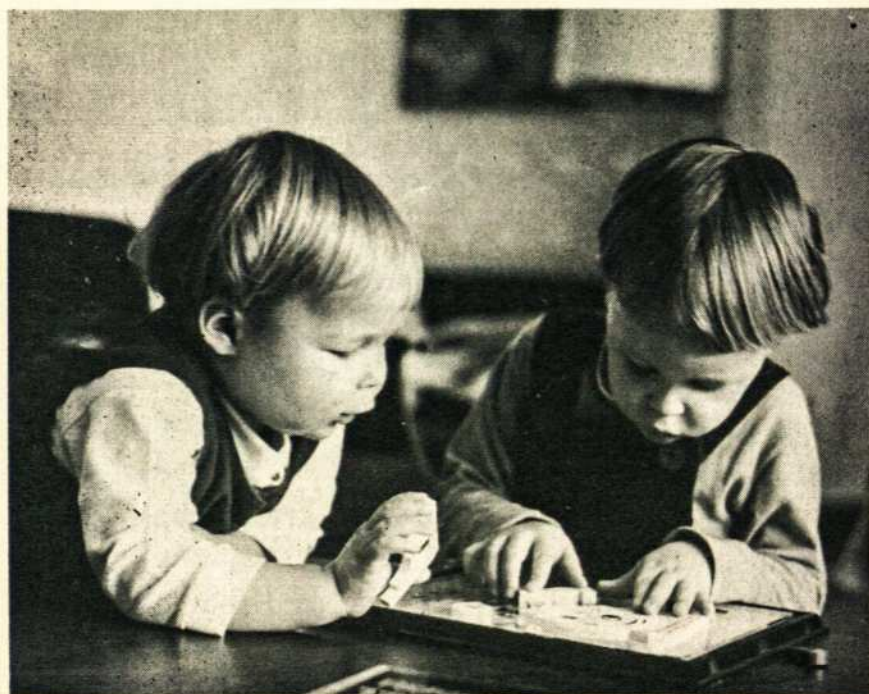
Mikas užsimerkė ir meldėsi, kad nustotų snigti. Jis užklojo Saulių savo kailiniais ir galvojo, ką daryti, jei jų ilgai neras.

(Bus daugiau)

KĄ MES GALIM...

Los Angeles Jaunimo Ansamblio ir šv. Kazimiero parapijos ir šeštadieninės lietuvių mokyklų jungtinis choras, kuris taip pat sudaro tautinių šokių grupę. Šie vaikai dažnai išpildo programas. Jiems vadovauja mokytoja Ona Razutienė, akompanuoja Ona Barauskienė ir Giedrė Gudauskienė. Šokiams talkina: mokytojos Ona Gustienė, Ona Orlovaitė, Angelė Raulinaitienė, Danguolė Razutytė ir Rūta Skiriūtė.

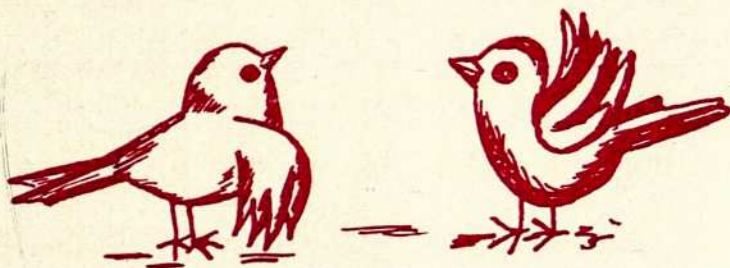

Algėlis ir Vidutė kruopščiai dirba, dėdami paveiksliuką.

ŽVIRBLIAI

O. S.

Kieme jau auga nauja žolytė. Atskrenda žvirbliai palest. Visą žiemą negavo, pasiilgo. Turbūt jiems smagu dabar straksėt, kojytėms nešalta...

Bet žvirbliai nepatenkinti. Pešasi. Ir pešasi ne du, ne trys, bet visi! Čirškia, kaip galima garsiau.

— Tuoį snigs!

— Ne snigs, jau pavasaris.

— Tu nieko nežinai, dabar vasara ir tuoį lis!

— Kas tavęs klausė? Atsirado gudruolis.

— Ar nukrito snaigė ant snapo? Bėk slėptis!

Atrodo nutilis, saulutėį pasišildys, šiluma pasidžiaugs, bet ne. Nei iš šio nei iš to, vėl pradeda.

— Ko stumdais? Ar vietos tau neužtenka, kad lipi ant uodegos!

— Aš pirmas čia buvau. Dar tu pastogėį snaudei, kai aš atskridau.

— Čia ne tavo kiemas

— Ne tavo žolė!

Pešasi ir pešasi. Kiekvieną rytą tas pats. Kiti paukščiai tik žiūri ir juokiasi.

Vieną rytą pats mažiausias žvirbliukas išpūtė plunksnas ir straksi sau po kiemą.

— Va, koks aš didelis! Niekur tokio nėra.

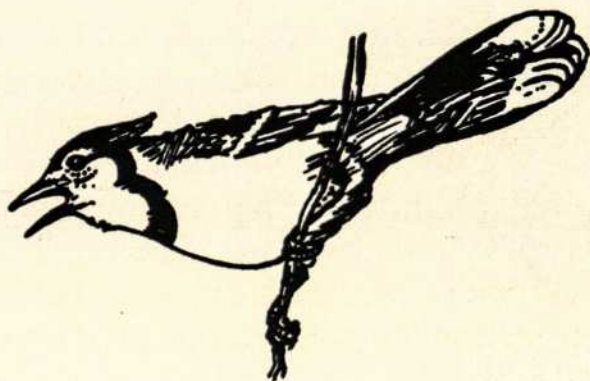
— Klausykit, klausykit, ponas atsirado!

— Žiūrėkit į mane! Ką tas pipiriukas gali! — pasipūtė ir kitas.

Žvirbliai pūtėsi ir pešėsi. Kuris didesnis, kuris narsesnis...

— Žiūrėkit, ką jie daro. Dar sprogs ko gero, — kalbėjosi kiti paukščiai.

— Pūskitės, kiek norit, aš vis vien didesnis, — galvojo sau mėlynasis kėkštas. Jis lengvai galėjo visus žvirblius nubaidyt ir pats vienas kieme karaliaut. Bet dabar jam buvo smagiau medyje tupėt ir viską stebėt.

— Kada jūs užaugsit, ar tikrai visad pešitės... — pagalvojo sau genys, trumpai žvilgterėjęs į peštukų pulką. — Turbūt neturit ką veikti — ir vėl grįžo prie darbo — tuk-tuk-tuk.

Krūmuose pasislėpęs katinas džiaugėsi, kad žvirbliai pešasi.

— Peškitės, rėksniukai, peškitės, o aš vieną, kapt, ir surysiu. Be pipirų ir be druskos! — laižėsi katinas.

Bet mėlynasis kėkštas staiga pastebėjo pavojų. Jis suklykė, o žvirbliai, purpt, nulėkė. Katinas liko be pusryčių.

Ir tą dieną, tikėkit ar ne, žvirbliai daugiau nesipešė. Bet žvirbliai lieka žvirbliais. Pasiklausykit jų kieme arba krūmuose.

NARVYDO KELIONĖS

Jonas Šulcas

— Narvydai, ką taip galvoji, grįžk pas mus į klasę, — prabilo mokytojas, bet ne piktai, su šypsena.

Narvydas truputį paraudonavo. Jau buvo dvi savaitės po atostogų, bet berniuko mintys skraidė toli toli. Jis greit vartė knygos puslapius, visai nežinodamas apie ką mokytojas kalba.

— Užeik pas mane po pamokų, — tarė mokytojas tyliai, kai visi sprendė matematikos uždavinius. Narvydas pakėlė galvą, bet nieko neatsakė. Ne labai norėjo eiti, o išsisukti nesugalvojo kaip. Jau paskutinė pamoka. Užėjo.

— Na, tai kaip praėjo vasaros atostogos? Kur praleidai?

— Buvau Miunchene, prieš tai — vidurinėje Vokietijoje.

— Ar buvo įdomu?

— Taip sau.

— Susitikai naujų draugų?

— Taip. Su vienu kitu berniuku susipažinau. Gal susirašinėsimė — jei netingėsime...

— Narvydai, atrodo, kad tu ne labai patenkintas savo atostogomis — ar taip?

— Ne labai. Man buvo nuobodu, ypatingai, kai su tėvais važiavome giminių aplankyti. Aš noriu pamatyt naujų dalykų, pa-

žinti naujas šalis, naujus žmones, ne ramiai pas gimines laiką praleist... Bandžiau pabėgt, laivu išplaukt. Gaila, nepasisekė...

— Suprantu, Narvydai, suprantu. Pasikalbėsiu su tavo tėvais. Žinai, organizuoju ekskursiją į Šveicariją, į kalnus. Ar norėtum prisidėti?

— Į Šveicariją! Taip, labai norėčiau!

— Gerai, galėsi, jei per šiuos mokslo metus tavo elgesys bus tinkamas.

Nepatiko Narvydai tie mokytojo žodžiai. Žinoma, jis norėjo Šveicarijoje atostogauti, bet kaip jis gali išsiskirti iš savo draugų? Kaip jis gali nedalyvauti jų išdaigose? Dar pavadins mažyčiu — kaip Ralf už nemokėjimą rūkyti...

Sugalvojo Narvydo draugai pažymių knygutes iš mokytojo stalčiaus išvogti. Tai reikėjo padaryti naktį. Per langą visai lengva įlįsti, o paskui krūmuose pasislėpti ir pabėgti — dar lengviau!

Narvydai teko pats sunkiausias darbas. Jis turėjo iš stalčiaus išimti pažymių knygutes ir perduoti per langą. Kitas lauks lauke, paims ir pabėgs. Sutarta.

Sutemus, trys berniukai prislinko prie klasės langų. Narvydas užlipo, atsidarė langą ir išoko klasėn. Batareika nušvietė mokytojo stalą. Bet stalčius užrakintas... Nieko. Narvydas išsiėmė kišeninį peiliuką — vieną sykį trakšt, antrą sykį...

Staiga kažkas uždegė šviesas klasėje!

— Narvydai!

Narvydas atsisuko žaibo greitumu. Mokytojas!

— Tai reiškia nenori Šveicarijon...

— Man vistiek...

— Nenorėtum po kalnus laiptot, gražių vietų pamatyt... Juk sakiau, jei tavo elgesys bus tinkamas... O dabar ką randu?

— Aišku, kad noriu tokių atotsogų. Bet kam Jūs visad užsikabinat už tos Šveicarijos?

— Norėjau, kad labiau pasistengtum.

— Ne dėl Šveicarijos gerai elgčiaus, o dėl to, kad noriu.

Mokytojas minutę patylėjo.

— Teisingai, Narvydai, ne dėl Šveicarijos. Bet kodėl tu pažymių knygutes nori pavogt. Juk tavo pažymiai šį semestrą neblogo — ligi šiol tu stengeis.

— Taip susitarėm. Darysim visi, jei pagaus, nukentėsime visi.

— Gerai, kad jūs tokie drąsūs, bet ar nebūtum dar drąsesnis, jei galėtum savo draugams pasakyti ne, ir darytum taip, kaip tikrai nori?

— Kodėl aš turiu išsiskirti ir likt be draugų?

— O ar tau nesvarbu, kad eini blogais keliais?

— Nejaugi čia toks jau baisiai blogas dalykas? Greičiausia gražintume tas knygutes.

— Nėra baisiai blogai. Bet svetimus stalčius atrakinėti ir negerai. O jei tavo draugai tokie jau puikūs, kodėl jie tau paskyrė patį pavojingiausią darbą — į klasę įlipt ir stalčių išlaužti?... Juk tik tavę vieną pagavau, kiti spėjo pabėgti.

Narvydas nieko neatsakė. Jis taip pat apie tai buvo pagalvojęs, tik nediršo niekam sakyti.

Nuo tos dienos Narvydas atsiskyrė nuo savo draugų. Jis pats nusprendė, ką nori daryti ir kodėl. Bet draugai nepaliko jo ramybės.

— Tai dėl Šveicarijos toks geras pasidarei.

— O ką — gal mokytojui ir batus valyti pradėsi!

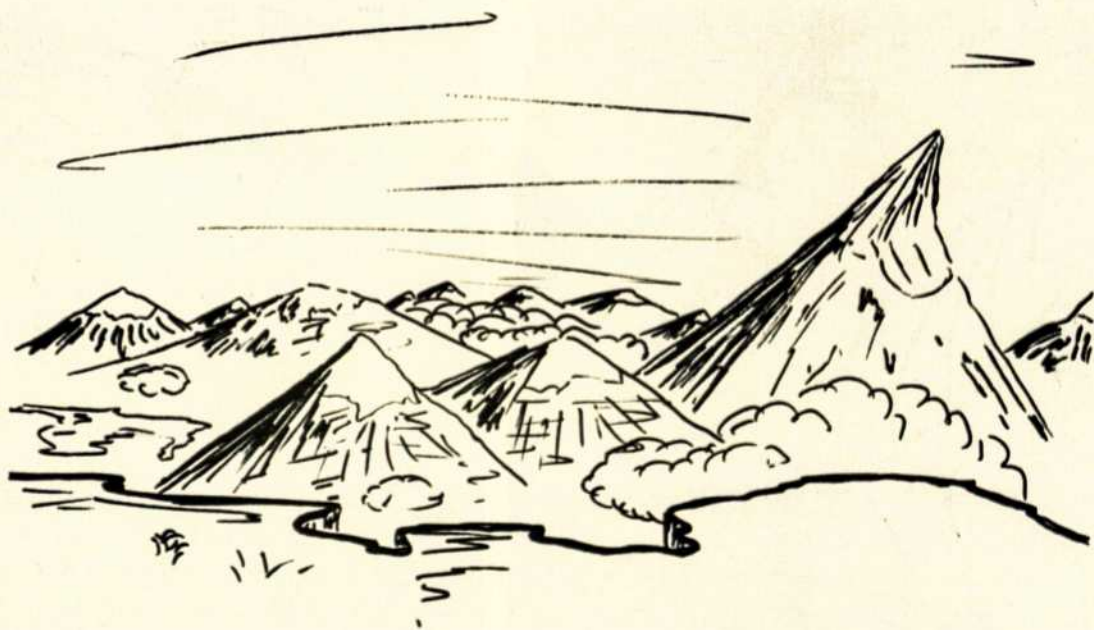
— Tai bailys! Tupi nosį į knygą įsikišęs.

Nors Narvydai buvo labai pikta, bet jis nieko neatsakė. Nepasidavė. Jis pajuto, kaip sunku būti drąšiam ir daryti kitaip, negu jo draugų būrys.

Mokytojas pastebėjo berniuko didelį pasikeitimą. Jis jo negyrė ir nieko neminėjo apie Šveicariją, nes jautė, kad Narvydas nori atsistoti ant savo kojų.

Mokslo metų gale buvo paskelbtas sąrašas tų, kurie vyks į Šveicariją atostogoms. Narvydo vardas buvo tarp jų!

Ir Narvydas nesigailėjo atvažiuavęs! Kokie puikūs vaizdai: kalnai su snieguotomis viršūnėmis, tamsiai žali, kvapūs miškai, mėlyni ežerėliai ir linksmi kalnų upeliai. Beveik kasdien visa grupė iškylaudavo. Visa apylinkė skambėjo nuo dainų!

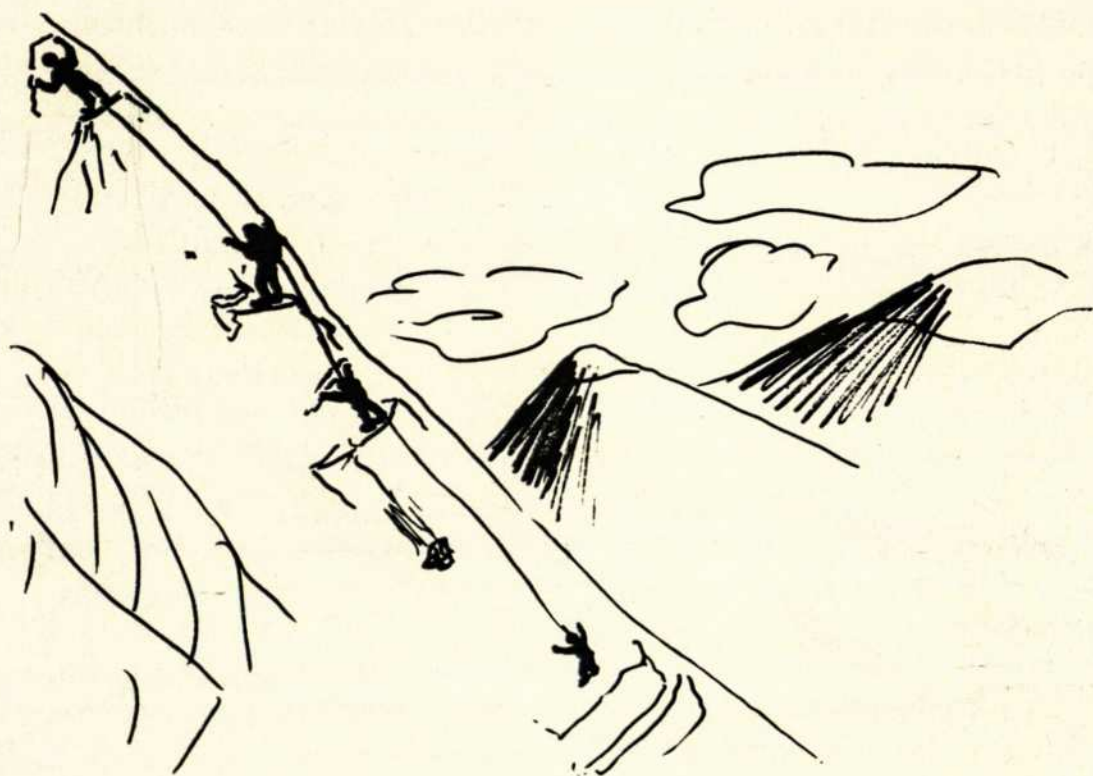

Buvo įdomu keliauti pro mažus kaimelius, pasikalbėti su gyventojais. Buvo smagu eiti per slėnius ir miškelius, o pavargus — užmigti minkštoj žolėj.

Pagaliau, vadovas nusprendė, kad berniukų raumenys jau pakankamai sustiprėjo.

— Gerai išsimiegokit. Rytoj lipsim į Breithorn kalno viršūnę, — paskelbė jis.

Visi atsikėlė trečią valandą ryto, susikrovė kuprines ir iške-
liavo. Kopti į kalną nebuvo lengva. Po keturių valandų jie buvo
tik pusiaukely. Sustoję pavalgyti ir tada vėl pirmyn. Breithorn
viršūnė dar toli! Palikę miškus, pasiekė uolas. Čia jau reikėjo
virvės. Uolos stačios ir slidžios. Bet įdomiau keliauti sniege. Leng-
viau kvėpuoti, nes ne taip karšta. Perlipę pavojingus sniego til-
tus, su virvių pagalba pasiekė viršūnę.

Laimingi berniukai sveikino vienas kitą. Nustebę žiūrėjo į
plačiai atsivėrusį vaizdą.

— Tai smagu būt pasaulio viršūnėje! — džiaugėsi Narvydas.

— Rytoj galim Alpėse kojas išmiklinti, — juokėsi Rimas.

— Žiūrėkit, kad nešt nereiktų! — juokavo kitas.

Po užkandžio jau buvo laikas lipt žemyn. Visi jautėsi, kaip
tikri drąsuoliai. Šokinėjo tarp uolų kaip jauni ožiukai. Bet staiga
pasigirdo riksmas.

— Rimas krito! Rimas krito!

Arti viršūnės buvo daug pavojingų plyšių. Labai lengva pa-
slysti ir įkristi. Visi susirinko ten, kur Rimas įkrito. Plyšys siau-
ras ir gilus.

— Aš apsijuosiu virve ir jį ištrauksiu, — prabilo Narvydas.

Jis nusileido žemyn, žemyn į tamsią skylę. Ten, ant ledų gulėjo Rimas. Jo veidas buvo labai baltas, ir žaizdą turėjo kaktoje. Narvydas jį uždėjo ant savo pečių ir davė ženklą virvę traukti į viršų.

Vadovas sniegu atgaivino nualpusį berniuką. Jam davė stipraus gėrimo, ir jis atsistojo. Narvydui padedant, šiaip taip nulipo nuo kalno.

Nuo tos dienos niekas Narvydo bailiu nebevadino. Ir savo buvusių draugų Narvydas nepasiilgo. Jis dabar turėjo naują draugą.

— Aš labai dėkingas, — tarė Rimas, kai pakankamai sustiprėjo. — Tu esi tikras draugas. Nežinau, ar aš pats būčiau toks drąsus!

PAKRAPŠTYK PAKAUŠĮ

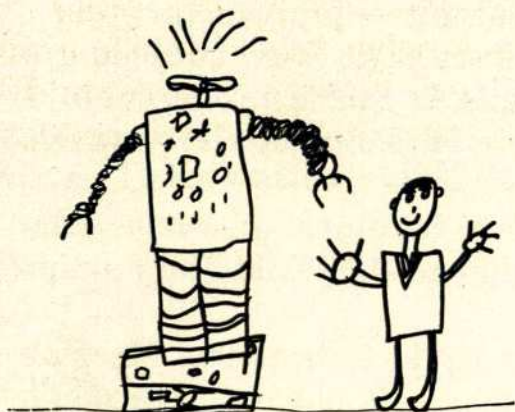
Jurgis Joga

1. Kas yra Baublųs?
2. Kokiuose pastatuose gyveno senovės lietuviai?
3. Kuriame Lietuvos mieste yra gintaro muziejus?
4. Medžio liemu, geležies galva.
5. Neturi dantų, kanda ligi akių.

Atsakymus siųskite:

TĄŠKŲ BANKAS
85 House Drive
Akron, Ohio 44319

Gegužės galvosūkių atsakymai: 1. Jonas Matulionis, 2. Thomas Jefferson, 3. slenkstis, 4. kopūstas, 5. Stelmužės ąžuolas.

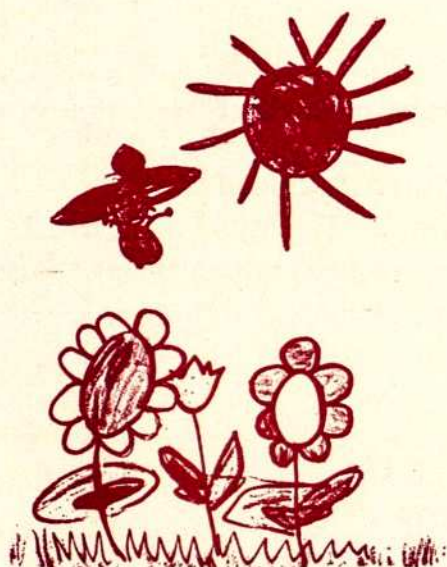

Robotas ir jo vaikas
Arūnas Keblys, 8 m.
Southfield, Mich.

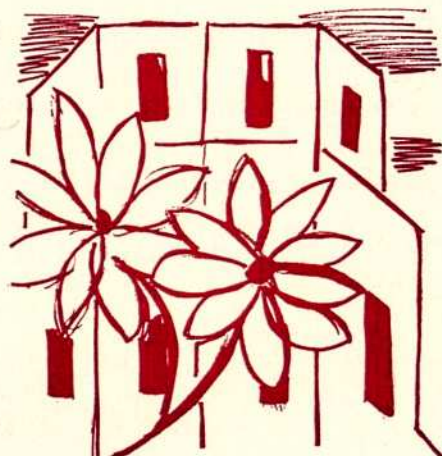

Lapė miške
Vytautas Grigaliūnas, 9 m.
Chicago

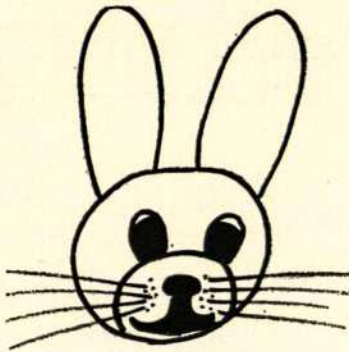
PAVEIKSLŲ paroda

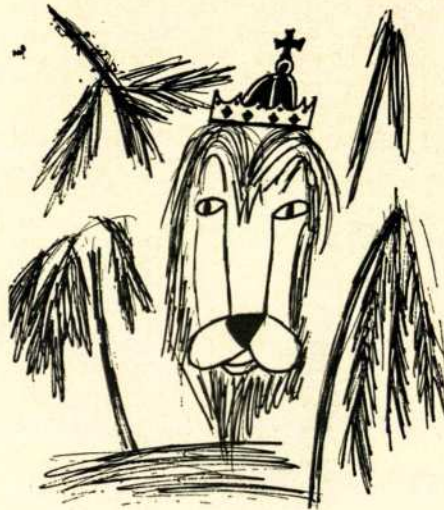
Vasara
Violeta Silvinskaitė, 5 m.
Scarborough, Canada

Abstraktas
Aura Ošlapaitė, 12 m.
New York

Zuikis
Povilas Krutulis, 9 m.
Chicago

Žvėrių karalius
Kęstutis Dedinas, 9 m.
Chicago

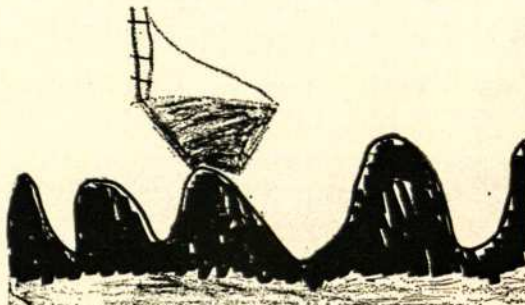
Briedis Rudolfas vasarą
Rasa Tijūnelytė, 4 m.
Buffalo Grove, Ill.

Laukiam vasaros
Daina Tijūnelytė, 5 m.
Buffalo Grove, Ill.

Nauja mašina
Juožas Kairys, 8 m.
Providence, R. I.

Laivukas plaukia
Vida Kašubaitė, 5 m.
Cleveland, Ohio

**valio vasara ir
valio stovykla!**

Piešinys Gajutės Valiuškytės, 7 m., Worcester, Mass.

“Eglutė” linki visiems savo skaitytojams linksmų atostogų.

Daug vaikų vasarą stovyklauja lietuviškose stovyklose — gal stovyklausit ir Jūs. Puputis tikrai stovyklaus. Ieškokit jo NERINGOS stovykloje, West Brattleboro, Vermont arba DAINAVOS stovykloje, Manchester, Michigan.

Jeį norėtumėt gauti daugiau žinių apie šias dvi stovyklas, rašykite: STOVYKLA, “Eglutės” antrašu.

Puputis gali aplankyti ir kitas stovyklas, nes jis labai mėgsta keliauti. Jei susitiksit, nenusigąskit. Tik pasakykit: labas!